

דף ל.

עין משפט א

הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ד ה"ו

הַפִּיִּס הַשְּׁנַי זֹכֵיִן בּוֹ עֲשֵׂה עֶשֶׂר עַל סֵדֵר עֲמִידָתָן.
 פִּיצֵד. הַמְּנָה אֹמֵר לָהֶם הַצְּבִיעוּ וּמוֹנֵה כְּדָרָךְ שְׂבָאֲרָנוּ.
 וְזֶה שֵׁיִצָּא בְּפִיִּס רֵאשׁוֹן הוּא שׁוֹחֵט תָּמִיד שֶׁל שַׁחַר.
 וְהַשְּׁנַי שֶׁעֹמֵד בְּצִדּוֹ הוּא מְקַבֵּל אֶת דַּם הַתָּמִיד וְהוּא
 זֹרְקוֹ. וְהַשְּׁלִישִׁי הַסָּמוּךְ לַשְּׁנַי מְדַשֵּׁן הַמְּזִבַּח הַפְּנִימִי
 שֶׁהוּא מְזִבַּח הַקְּטָרֶת. וְהַרְבִּיעִי שֶׁבְּצִדּוֹ מְדַשֵּׁן אֶת
 הַמְּנוֹרָה וּמִיטֵיב אֶת הַנְּרוֹת. וְהַחֲמִישִׁי מַעֲלֶה רֵאשׁ
 הַתָּמִיד וְרִגְלוֹ לִכְבֹּשׁ. וְהַשְּׁשִׁי מַעֲלֶה שְׁתֵּי הַיָּדַיִם.
 וְהַשְּׁבִיעִי מַעֲלֶה הָעֶקֶץ וְהַרְגָּל. וְהַשְּׁמִינִי מַעֲלֶה הַחֲזֵה
 וְהַגֶּרֶה. וְהַתְּשִׁיעִי מַעֲלֶה שְׁתֵּי הַדְּפָנוֹת. וְהָעֲשִׂירִי מַעֲלֶה
 הַקְּרָבִים. וְהָאֶחָד עֶשֶׂר מַעֲלֶה סֵלֶת הַנְּסֻכִּים. וְהַשְּׁנַיִם עֶשֶׂר
 מַעֲלֶה הַחֲבִיתִין. וְהַשְּׁלֹשָׁה עֶשֶׂר מַעֲלֶה הַיֵּין שֶׁל נְסֻכִּים:

עין משפט ב

הרמב"ם הל' בית הבחירה פ"ה ה"י

וְאַרְבַּע לְשָׁכוֹת הָיוּ בּוֹ. שְׁתֵּי קִדְשׁ וּשְׁתֵּי חֵל. וְרֵאשִׁי
 פְּסָפְסִין מְבַדִּילִין בֵּין הַקִּדְשׁ וְהַחֵל. וּמֵה הָיוּ מְשַׁמְשׁוֹת
 מְעַרְבִית דְּרוֹמִית לְשֵׁכֶת הַטְּלָאִים. וְדְרוֹמִית מְזַרְחִית
 לְשֵׁכֶת עוֹשֵׂי לֶחֶם הַפָּנִים. מְזַרְחִית צְפוֹנִית בָּהּ גְּנָזוּ בֵּית

ע. כסף משנה הפייס השני זוכים בו י"ג על סדר עמידתן וכו' עד היין של נסכין. משנה
 וגמרא בפ"ב דיומא (דף כ"ה): כתב הריטב"א פ"ב דיומא הזורק הוא מקטיר האיברים
 כדי שתעשה עבודת הדם והבשר בכהן אחד וכתב עוד משום דשחיטה זריקה היא עיקר
 עבודת התמיד היו מקדימין אותה אף על גב דדישון מזבח הפנימי היו עושים תחלה:

חֲשׂוּנֵי אֲבֵי מִזְבֵּחַ שֶׁשָּׁקְצוּם מִלְכֵי יוֹן. צְפוּנֵית מְעַרְבֵית
בָּהּ יוֹרְדִין לְבֵית הַטְּבִילָה ^ב:

עין משפט ג הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ו ה"א
עיין לעיל דף כט. עין משפט ו

עין משפט ד הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"א ה"ט

אֵין פּוֹחֲתִין מִשְׁשָׁה טְלָאִים הַמְּבַקְרִין בְּלִשְׁכַת הַטְּלָאִים
שֶׁבַמְקֻדָּשׁ ^א. וְיִהְיוּ מוֹכְנִים קֹדֶם יוֹם הַקְּרָבָה בְּאַרְבָּעָה
יָמִים. וְאֵף עַל פִּי שֶׁהָיוּ מְבַקְרִין אוֹתוֹ מִתְחִלָּה לֹא הָיוּ
שׁוֹחֲטִין אֶת הַתָּמִיד עַד שֶׁמְבַקְרִין אוֹתוֹ שְׁנֵי קֹדֶם
שְׁחִיטָה לְאוֹר הָאֲבוֹקוֹת. וּמִשְׁקִין אוֹתוֹ מִים בְּכוֹס שֶׁל
זָהָב כְּדֵי שְׁיִהְיֶה נוֹחַ לְהַפְשִׁיט:

דף ל:

עין משפט א הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"א ה"ט
עיין בסעיף הקודם

ב. כסף משנה (ט-י) ובית גדול היה בצד עזרה בצפונה מבחוץ וכו' עד בה יורדים לבית
הטבילה. בפ"ק דמדות (משנה ו') ופרש"י בפ"ק דיומא (דף ט"ו): וארבע לשכות היו
לבית המוקד פתוחות לה שתיים בקדש ושתיים בחול של בית המוקד מקצתה בנויה בתוך
עזרה מקודשת ומקצתה בחול וראשי פספסין חתיכות עצים מבדילים לסימן במקום המפסיק
בין קדש לחול. ומ"ש רבינו מערבית דרומית לשכת הטלאים. אע"ג דבפרק שלישי דתמיד (דף
ל') תנן שהיתה צפונית מערבית בפ"ק דמדות (משנה ו') תנן מערבית דרומית ובפ"ק דיומא
רמי להו ומסיק דמערבית דרומית הואי:

צ. כסף משנה אין פוחתין מששה טלאים המבוקרים וכו'. משנה וגמרא פ' שני דערכין (דף
י"ג). ומה שכתב ואע"פ שהיו מבקרים אותו מתחלה לא היו שוחטין את התמיד עד שמבקרים
אותו שניה קודם שחיטה לאור האבוקות ומשקין אותו מים בכוס של זהב. משנה פ"ג דתמיד
(דף ל'):

עין משפט ב

הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ג ה"ד

כיצד סדר הקטרת הקטרת בכל יום ק. מי שזכה בדשון המזבח הפנימי נכנס בכלי קדש וטני היה שמו ושל זהב היה ומחזיק קבים וחיצי. מניח הטני בארץ לפניו וחופן בידיו האפר והפחם שבתוף המזבח ונותן לתוף הטני. ובאחרונה מכבד את השאר לתוכו ומניחו שם בהיכל ויוצא. ומי שזכה בקטרת נוטל כלי מלא קטרת גדוש. וכסוי היה לו ובזף היה שמו ונותן הבזף בתוף כלי אחר וכף היה שמו. ומכסה את הכף בבגד קטן ואוחז הכף בידו ונכנס עמו אחד במחתה של אש בידו:

עין משפט ג

הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ג ה"ז

כל נר שפכה מדליקין אותו מנר אחר מהן כמו שבארנו. וכיצד סדר ההטבה. זה שזכה בדשון המנורה ונכנס וכלי בידו וכוז שמו ושל זהב היה דומה לקיתון גדול. מדשן בו את הפתילות שפכו ואת השמן הנשאר בנר ומטיב חמשה נרות ומניח הכוז שם לפני המנורה על מעלה שניה משלש מעלות שלפניה ויוצא. ואחר כף נכנס ומטיב שני הנרות ונוטל הכוז בידו ומשתחוה ויוצא:

ק. כסף משנה כיצד סדר הקטרת הקטרת בכל יום וכו'. בפרק שלישי דתמיד (דף ל'): ומה שכתב מי שזכה בקטרת נוטל כלי מלא קטרת וגדוש וכו'. בפרק ששי דתמיד (דף ל"ג):

ר. כסף משנה זה שזכה בדישון המנורה וכו'. בפ' ג' דתמיד. ומ"ש ואח"כ נכנס ומטיב שני הנרות וכו'. בפרק ששי דתמיד (דף ל"ג):

עין משפט ד.ה.

הרמב"ם הל' בית הבחירה פ"ד ה"ו

הַפֶּשֶׁשׁ וְהוּא שֶׁעַר הַקָּטָן שׁ. וְשְׁנֵי פִשְׁפֹּשִׁין הָיוּ לְהִיכֹל
מִצִּדֵי הַשֶּׁעַר הַגָּדוֹל שְׂבָאֲמָצֵעַ. אֶחָד בְּצַפּוֹן וְאֶחָד בְּדָרוֹם.
שְׂבָדָרוֹם לֹא נִכְנָס בּוֹ אָדָם מֵעוֹלָם וְעַלְיוֹ הוּא מְפָרֵשׁ עַל
יְדֵי יַחְזָקָאֵל (יחזקאל מד-ב) 'הַשֶּׁעַר הַזֶּה סָגוֹר יִהְיֶה לֹא
יִפָּתַח'. וְשְׂבָצַפּוֹן בּוֹ נִכְנָסִין. וּמֵהַלֵּךְ בֵּין שְׁנֵי הַכֶּתְלִים עַד
שְׂמָגִיעַ לְמָקוֹם פְּתוּחַ לְקֹדֶשׁ מִשְׁמָאלוֹ וְנִכְנָס לְתוֹךְ
הַהִיכָל וּמֵהַלֵּךְ עַד שֶׁעַר הַגָּדוֹל וּפּוֹתְחוֹ:

עין משפט וז

הרמב"ם הל' בית הבחירה פ"ה ה"ג

וְרַחֲב הָעֶזְרָה מִן הַצַּפּוֹן לְדָרוֹם מֵאָה וּשְׁלֹשִׁים
וְחֲמִשׁ יוֹזָהוּ חֶשְׁבוֹנָן. מִכֶּתֶל צְפוֹנִי עַד בֵּית הַמִּטְבָּחִים
שְׁמוֹנֶה אַמּוֹת. בֵּית הַמִּטְבָּחִים י"ב אַמּוֹת וּמִחֻצָּה. וְשָׁם
תּוֹלִין וּמְפִשִּׁיטִין אֶת הַקֹּדֶשִׁים בְּצִדּוֹ:

הרמב"ם הל' בית הבחירה פ"ה ה"ז

כָּל הַמְרַבֵּעַ הַזֶּה הוּא הַנִּקְרָא צַפּוֹן הוּא הַמָּקוֹם שֶׁשׁוֹחֲטִין

ש. כסף משנה הפשפש הוא שער קטן וכו' עד ומהלך עד שער הגדול ופותרו. בפ"ד דמדות
(משנה ב'):

ת. כסף משנה ומ"ש ורוחב העזרה מן הצפון לדרום קל"ה וזהו חשבונן וכו'. שם מן הצפון
לדרום קל"ה מן הכבש ולמזבח ס"ב מן המזבח לטבעות שמונה אמות מקום הטבעות
כ"ד מן הטבעות לשלחנות ד' מן השלחנות לננסים ארבע מן הננסים לכותל העזרה ח' אמות
והמותר בין הכבש לכותל ומקום הננסים ונראה מדברי רבינו שהח' אמות ששנינו עליהם
מן הטבעות לשלחנות ארבע מן השלחנות ולננסים ארבע הם מקום השלחנות שח' שלחנות
היו שם כדתנן בפרק ששי ממסכת שקלים והיו נתונות בח' אמות אלו. וה"פ מן הטבעות
למחצית השלחנות ארבע ומחצית השלחנות לננסים ארבע וממה ששנינו והמותר בין הכבש
לכותל ומקום הננסים מפרש רבינו דחציין דהיינו י"ב אמות וחצי לבין הכבש ולכותל וי"ב
ומחצה למקום הננסים. ופירוש ננסים הם עמודים קצרים ואנקליות של ברזל קבועים בהם
שבהם תולין ומפשיטין כמו ששנינו בפ"ג דמדות (מ"ה):

בו קדשי קדשים:

עין משפט זז

הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ג ה"ז

ומקדים לפניהם זה שדישן המזבח הפנימי ונוטל הטני שבו דשון המזבח ומשתחוה ויוצא. וזה שבדו המחפה צובר את הגחלים על גבי המזבח הפנימי ומרדדן בשולי המחפה ומשתחוה ויוצא. וזה שבדו הכף נוטל את הפזר מתוך הכף ונותנו לאוהבו או לקרובו ורואה אם נתפזר מן הקטרת מעט בכף אוהבו או קרובו נותן לו לתוך חפניו זה שנתפזר עם הקטרת שבפזר ומשתחוה ויוצא:

עין משפט ט

הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ג ה"ז

לא היה מטיב כל הנרות בפעם אחת אלא מטיב חמשה נרות ומפסיק ועושין עבודה אחרת ואחר כך נכנס ומטיב השנים. כדי להרגיש את כל העזרה:

א. כסף משנה ומ"ש ומקדים לפניהם זה שדישן המזבח הפנימי וכו' עד ויקטיר המקטיר וישתחוה ויצא. בפרק ו' דתמיד שם:

ב. כסף משנה לא היה מטיב כל הנרות בפעם אחת וכו'. פרק ג' דיומא (דף ל"ג). ומה שכתב כדי להרגיש כל העזרה. שם כריש לקיש ואף על גב דרבי יוחנן פליג ואמר דטעמא משום דכתיב בבקר בבקר בהטיבו את הנרות חלקהו לשני בקרים כיון דלא נפיק לן מינה מידי לענין דינא לא חש מלמינקט כריש לקיש. כך היה נראה לי אלא שאמרו שם בגמרא דלר"י צריך להפסיק בין הטבת חמש נרות להטבת שתי נרות בעבודה אחרת ולריש לקיש א"צ להפסיק בעבודה אחרת והשתא יקשה על רבינו שכתב שצריך לעשות ביניהם עבודה אחרת והיינו כר' יוחנן וכתב שטעם חילוק הטבת הנרות לשתיים הוא כדי להרגיש כל העזרה והיינו כר"ל והוה כמזכה שטרא לבי תרי. ונראה לי שטעם רבינו דלר"ל נמי לא אמר אלא שאין צריך להפסיק ביניהם בעבודה אחרת אבל אם רצה להפסיק ביניהם בעבודה אחרת לית לן בה הילכך כי מפסיק ביניהם בעבודה אחרת שפיר דמי לכולי עלמא ונקט טעמו של ר"ל מפני שאינו צריך דרשא ואריכות כמו בטעמו של ר' יוחנן:

עין משפט י

הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ג הי"ז

כָּל גֵּר שֶׁכָּבַח מִדְּלִיקִין אוֹתוֹ מִיָּנֵר אַחַר מֵהֵן כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ.
 וְכִיצַד סֵדֶר הַהֵטְבָּה. זֶה שְׁזָכָה בְּדִשּׁוֹן הַמְּנוֹרָה וְנִכְנַס וְכִלִּי
 בְּיָדוֹ וְכוּז שָׁמוֹ וְשָׁל זָהָב הָיָה דוֹמָה לְקִיתוֹן גָּדוֹל. מִדְּשָׁן
 בּוֹ אֵת הַפְּתִילוֹת שֶׁכָּבוּ וְאֵת הַשָּׁמֶן הַנִּשְׁאָר בְּיָנֵר וְיִמְטִיב
 חֲמֻשָּׁה גֵּרוֹת וּמְנִיחַ הַכּוּז שָׁם לְפָנֵי הַמְּנוֹרָה עַל מַעְלָה
 שְׁנֵי מִשְׁלֵשׁ מַעְלוֹת שֶׁלְּפָנֶיהָ וְיוֹצֵא. וְאַחַר כֶּף נִכְנַס
 וְיִמְטִיב שְׁנֵי הַגֵּרוֹת וְנוֹטֵל הַכּוּז בְּיָדוֹ וּמְשַׁתְּחָה וְיוֹצֵא:

עין משפט כ

הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ג הט"ז

עיינ לעיל עין משפט ט

עין משפט ל

הרמב"ם הל' בית הבחירה פ"ג הי"א

וְאַבֵּן הָיְתָה לְפָנֵי הַמְּנוֹרָה וְיִבָּה שֶׁלֹּשׁ מַעְלוֹת שֶׁעֲלֶיהָ כֹּהֵן
 עוֹמֵד וְיִמְטִיב אֵת הַגֵּרוֹת וּמְנִיחַ עָלֶיהָ כְּלֵי שְׁמֹנֶה
 וּמְלַקְחֶיהָ וּמְחַתְּוֹתֶיהָ בְּשַׁעַת הַהֵטְבָּה:

עין משפט מ

הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"א הי"י

כְּמַעֲשֵׂה תָּמִיד שֶׁל שַׁחַר כֶּף מַעֲשֵׂה תָּמִיד שֶׁל בֵּין
 הָעֲרָבִים. וְהַכֹּל כְּמַעֲשֵׂה הָעוֹלָה שֶׁכָּתְבוּ בְּמַעֲשֵׂה
 הַקְּרָבָנוֹת^ה. וְלֹא הָיוּ כּוֹפְתִין אֵת הַטְּלָה שֶׁלֹּא יִחְקוּ אֵת

ג. כסף משנה זה שזכה בדישון המנורה וכו'. בפ' ג' דתמיד. ומ"ש ואח"כ נכנס ומטיב שני הנרות וכו'. בפרק ששי דתמיד (דף ל"ג):

ד. כסף משנה ואבן היתה לפני המנורה וכו'. משנה בסוף פ"ג דתמיד (כ"ט):

ה. כסף משנה והכל כמעשה העולה שכתבו במעשה הקרבנות. בפרק ו' ופרק ט': ולא היו כופתין את הטלה וכו'. ריש פ' ד' דתמיד לא היו כופתין את הטלה אלא מעקדין אותו ובגמ' (דף ל"א): תנא יד ורגל כעקידת יצחק בן אברהם. לא היו כופתין את הטלה מאי

הַמִּינִין אֶלָּא אוֹחֲזִין יָדָיו וְרֹגְלָיו בִּיְדֵיהֶן. וְכֹךְ הִיָּתָה
עֲקֵדְתוֹ רֹאשׁוֹ לְדָרוֹם וּפָנָיו לַמַּעְרָב:

עין משפט נ הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"א הי"א

תָּמִיד שֶׁל שַׁחַר הָיָה נִשְׁחָט עַל קֶרֶן צְפוֹנִית מַעְרְבִית שֶׁל
בֵּית הַמִּטְבָּחִים עַל טַבַּעַת שְׁנֵיָהּ. וְשֶׁל בֵּין הָעֲרָבִים עַל
קֶרֶן צְפוֹנִית מְזֻרְחִית מִמְּנָה עַל טַבַּעַת שְׁנֵיָהּ כְּדִי שִׁיהִיָּה
כְּנֶגֶד הַשָּׁמֶשׁ. וְדַבְרֵי קַבְלָה הֵן שִׁיהִיו נִשְׁחָטִין כְּנֶגֶד
הַשָּׁמֶשׁ:

עין משפט ס הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ה ה"ו

הַעוֹלָה וְהָאֵשׁ וְהַשְּׁלָמִים וְבֵין שֶׁל יַחֲיד בֵּין שֶׁל צְבוֹר

טעמא רב הונא ורב חסדא חד אמר משום בזיון קדשים וחד אמר משום דמהלך בחוקי
המינין מאי ביניהו איכא ביניהו דכפתיה בשיראי אי נמי בהוצא דדהבא: ועל מה שכתב
שלא יחקו את המינין: כתב הראב"ד א"א אני שמעתי שמא יצטער בכפייתו ויפרכס עד שיטיל
מום באחד מאבריו ובגמרא מצאנו דפליגי רב הונא ורב חסדא חד אמר משום בזיון קדשים
וחד אמר משום חקי המינין ואפשר שהטעם הראשון הוא בזיון קדשים אבל חקי המינין
לא ידעתי מהו עכ"ל. ודע שפירש המפרש לא היו כופתין את הטלה בשעת שחיטה ד'
רגלים יחד וכו' אלא מעקדים אותו [יד ורגל] כעקידת יצחק בן אברהם ובגמרא פירש מפני
שהוא מהלך בחוקי המינין כשמקריבין זבח לע"ז הם כופתין אותו כך ד' רגלים יחד.
דכפתיה בשיראי וכו' משום חקי המינין איכא עכ"ל. ופסק רבינו כמאן דאמר משום דמהלך
בחוקי המינין שהוא טעם יותר כולל ולחומרא. ומה שכתב וכך היתה עקידתו וכו' עד שיהיו
נשחטין כנגד השמש. פרק ד' דתמיד (שם):

ו. כסף משנה העולה והאשם והשלמים וכו'. בשלשתן שנינו בפרק איזהו מקומן דמן טעון
שתי מתנות שהן ד' ואיפליגו תנאי בפירושה ופסק כת"ק דאמר (דף נ"ג:): יכול יזרקנו
זריקה אחת ת"ל סביב אי סביב יכול יקיפנו בחוט ת"ל וזרקו הא כיצד כמין ג"ם ופירש"י
כמין ג"ם זורק כנגד הפינה מן הכלי והדם מתפשט לשתי רוחות הפינה והרי היא כמין ג"ם
אות יונית עשויה ככ"ף פשוטה. ואע"ג דרב ושמואל פליגי התם ואתי שמואל כת"ק ומשמע
דרב סבר דלית הלכתא כת"ק וא"כ לא ה"ל למיפסק כשמואל לגבי רב באיסורי י"ל
דברייתא לא הוה שמיע לרב דאי הוה שמיע ליה לא הוה פליג את"ק. ומ"ש רבינו מחצי
המזבח ולמטה. בריש קינים עולת בהמה למטה ואם שינה פסול פירוש למטה מחוט הסיקרא
שחוגר באמצע המזבח: ומ"ש על קרן מזרחית צפונית וכו'. שם אהא דתנן בעולה דטעונה
שתי מתנות שהן ארבע פירש"י שתי מתנות בקרן מזרחית צפונית ובקרן מערבית דרומית

זְרִיקַת דָּם שְׁלִשְׁתָּן עַל גְּבֵי הַמִּזְבֵּחַ שְׁוֶה לְעוֹלָה. וְכִי־צַד
הוּא עוֹשֶׂה. כְּשִׁלּוֹקֶחַ הַכֹּהֵן הַדָּם בַּמִּזְרֶק וְזוֹרֵק מִמֶּנּוּ
בַּמִּזְרֶק שְׁתֵּי זְרִיקוֹת עַל שְׁתֵּי זְוִיּוֹת הַמִּזְבֵּחַ בְּאֶלְכָסוֹן
מִחֻצֵי הַמִּזְבֵּחַ וּלְמַטָּה עַל קֶרֶן מְזַרְחִית צְפוֹנִית וְעַל קֶרֶן
מְעַרְבִית דְּרוֹמִית. וּמִתְכַּוֵּן כְּשִׁיזְרֶק הַדָּם עַל הַקֶּרֶן שִׁיְהִיָּה
הַדָּם מְקִיף עַל הַזְוִיּוֹת כְּמִין גִּ'ם. כְּדֵי שְׁיִמָּצֵא הַדָּם שָׁל
שְׁתֵּי מִתְנֹוֹת עַל אַרְבָּעָה כְּתָלֵי הַמִּזְבֵּחַ לְפִי שְׁנֵאמַר בְּעוֹלָה
וּבְשָׁלְמִים (ויקרא ז-ב) (ויקרא ט-יח) 'סְבִיב' וְהוּא הַדִּין
לְאִשָּׁם. וּשְׁיָרֵי הַדָּם נִשְׁפָּכִין עַל הַיְסוּד הַדְּרוֹמִי:

שכנגדה באלכסון והכי תנן במסכת תמיד בא לו לקרן מזרחית צפונית נותן מזרחה צפונה מערבית דרומית נותן מערבה דרומה וטעמא משום דקרן מזרחית דרומית לא היה לה יסוד כדאמרינן בשמעתין ועולה טעונה מתן דמה כנגד היסוד וכדרכינן לעיל. ומ"ש וה"ה לאשם. כלומר שגם הוא נאמר בו סביב בפ' צו. ומ"ש ושירי הדם נשפכים על גג היסוד הדרומי. שם (דף נ"ב) אמאי דכתיב בפר כהן משיח ואת כל דם הפר ישפוך אל יסוד מזבח העולה דריש דה"ק תן יסוד למזבח של עולה ופירש"י תן יסוד למזבח של עולה תן תורת שפיכת יסוד שירים להלכות מזבח של עולה שיהא המזבח טעון בעולה ובכל הדמים הניתנין עליו שפיכת שירים אל היסוד אם נשאר בכלי כלום כשזורק ממנו שתי זריקות לשתי קרנות ישפכנו ליסוד ומשום דבעולה לא כתיבי שפיכת שירים איצטריך למילף מהכא. ואמרינן תו התם השתא דכתיב אל יסוד מזבח העולה אגגו דיסוד ופירש"י השתא דכתיב אל יסוד המזבח יסוד שהוא דומה למזבח דהיינו גגו של יסוד: